

Noord-Holland

in woord en beeld —

BUREAU:

KLEINE NOORD 52-54, HOORN

TELEFOON 210

POSTREKENING 65847

H. S. ERIKS

BURGEMEESTER VAN PETTEN

(Zie voor bijschrift volgende pagina).

IMPORTEUR:

KENNEMER AUTO-GARAGE • J. C. POWELS • ALKMAAR

H. S. ERIKS

BURGEMEESTER VAN PETTEN

Op een der mooiste Novemberdagen, toen na een nacht van zwaren damp, de natuur baadde in zonneschijn, fietsten we, na een treinreis tot Schagen, naar het dorpje Petten, dat daar ligt aan de Noordzeekust, beschermd door hoge dijken.

Zooals de wegen, die naar Rome leiden er vele zijn, zoo kan men ook Petten op verschillende wijzen bereiken. Maar van waar ge ook komt, uit de richting Alkmaar, Schagen of Helder, dit zal U opvallen, dat op de wegen hier het drukke verkeer nog niet z'n stempel heeft gelegd en de grintpaden herinneren aan de heerlijke dagen toen niet de vrachtauto maar de fiets de koning van den weg was.

Ook zal U opvallen de groote rust, die in dit gedeelte van Noord-Holland heerscht. Temeer we, wegens den vergevorderden tijd, het vee allengs naar de stallen is verhuisd en het weidelandschap dus alleen nog maar door eenige schapen en met dekken omhangen koeien wordt opgevoolijkt.

De boerderijen die men tegenkomt, staan eenzaam aan de wegen en als we niet in ons vredelievende landje waren, zou men angstig worden bij de gedachte daar 's nachts te moeten verblijven. Maar naar angst teekenen de kinderen in het geheel niet, die daar ravotten met een mooien grooten hond, oogen-schijnlijk een lobbies, maar zeker wel in staat voor de rechten van de bewoners op te komen als dat soms zou worden gevraagd.

Doch bij de stralende Novemberzon komt geen gedachte aan eenzaamheid bij ons op en zelfs benijden we de eigenaars van deze rustige buitenverblijven, die met het jachtige stadsleven niets te maken hebben, tenzij vrijwillig of den enkelen keer, dat ze hun vee gaan markten.

Hoe dichter wij Petten naderden, hoe mooier het landschap werd. Links en rechts op den achtergrond staken de duinen hun kruinen op en aan hun voeten stonden de kleine huisjes.

De zandgrond deed zich kennen aan de geur van de dennen en toen we den kerktoeren in 't zicht hadden, passeerden we eenige stukken bosch, zooals men ze te Bergen in grotere uitgestrektheid heeft.

Gedeeltelijk doet het landschap dus denken aan dat van de Noordzeekust, maar het heeft toch in de grootste mate het karakter van het Westfriesche, uitgezonderd dan de minder dichte bevolktheid.

Toen de dijk bereikt was, hadden we ons eindpunt, de burgemeesterswoning, vlug te pakken, maar de eigenaar was absent. Mevrouw Eriks verwees ons naar den zeekant, waar we stellig haar man zouden vinden. Er was n.l. dien nacht een Engelsche trawler gestrand en nu was heel Petten uitgelopen om getuige te zijn van het feit, hoe de schipbreukeling van het steenen hoofd zou worden getrokken. De burgemeester, als hoogste autoriteit van het dorp, had het eerst bericht van de stranding gekregen en had dadelijk maatregelen getroffen om het gevaar voor menschenlevens te voorkomen. De reddingboot was bemand en had aangeboden de varensgezellen aan land te zetten. Maar omdat het weer stil was had men op het schip liever den dag daar afgewacht en toen 's morgens de damp optrok en men de situatie kon overzien, bleek het dat men van de reddingboot geen gebruik behoefde te maken.

We klauterden over den hoogen dijk en kwamen langs de groote kleimuur op de breede boulevard, waarop thans verschillende groepjes het gewichtig gebeuren bespraken. De Noordzee leek een spiegel van gladheid. Alleen was tegen de in zee voortuitstekende hoofden een lichte deining merkbaar.

Op de spits van een dier pieren was de Egbert, P. D. 72, een trawler, te Peterhead in Schotland anno 1910 aldaar gebouwd, vastgeloopen en thans was men bezig touwen te bevestigen op verschillende plaatsen van de schuit, die straks, als de vloed kwam opzetten door de klaar liggende sleepboot zou worden vlot gemaakt. In ons vorig nr. heeft men het schip zien liggen.

De Pettensche jeugd vermaakte zich door bij het touw dat de achterstevan met den wal verbond, op te klimmen en we constateerden dat deze gymnastische proeven, die veel vroolijkheid verschaften, niet alleen door de jongens, maar ook, en met succes, door meisjes werden uitgevoerd. We baanden ons 'n weg over de glibberige, begroeide keien en gaven een sein naar boord om den burgemeester. De heer Eriks, die in druk gesprek was met den kapitein van de boot, Robert Forman, was zoo vriendelijk zich door de bemanningen van een sloep onmiddellijk aan wal te laten zetten en ons te woord te staan. Een echte Pettensche kennismaking, temidden van de bevolking en in de nabijheid van de zee, die juist dien nacht een slachtoffer had gemaakt in den vorm van deze vastgeloopen haringtrawler.

Natuurlijk was gedurende de eerste oogenblikken de gebeur-

tenis van den dag of liever van den nacht, het onderwerp van het gesprek. De heer Eriks wees ons op de moeilijkheden, de schuit goed vast te maken. Zoo'n schip moet overal steun hebben, omdat anders de kans groot is dat men het uit elkaar trekt. Drie roefboojies vormden de verbinding met de sleepboot. Het was nog niet zoo eenvoudig gegaan den Engelschman te overtuigen dat dit z'n eenige kans was behouden met z'n schip te IJmuiden te komen en dank zij het feit, dat burgemeester Eriks, Engelsch sprekend, als onderhandelaar was opgetreden, was er een contract gemaakt met den sleepdienst van de firma Wijsmuller te Helder en zou 's middags de verlossing plaats hebben.

„En wat kunt U ons meedeelen over de geruchten van een vereeniging tusschen Petten en Zijpe?” vroegen we, toen we eenmaal in de vriendelijke voorkamer van het woonhuis waren gezeten.

„Daar moet U maar liever niets van schrijven.”

„Maar het is toch een kwestie waar de geheele provincie belang in stelt?”

„Nou, de heele provincie.... zoo erg is het niet. Eigenlijk is de zaak al veel te veel opgeblazen en ik ben bang dat al dat geschrijf het nog verergert.”

We beloofden den burgemeester niets meer dan strikt noodig was te zullen noteeren en als we dus de aantekeningen op bovengestelde vraag samenvatten dan moeten wij concluderen dat Petten er minder ernstig voor staat als men heeft kunnen lezen uit diverse krantenberichten. Zeker, er is een schuldenlast van f 16000.—, waarvan de aflossing en rente aan de gemeente verplichtingen zou opleggen, te zwaar om te kunnen dragen, vooral als men nagaat dat de inwoners haast allen dijkwerkers zijn aan 's Rijks-zeewering en in dienst van het Hoogheemraadschap, maar overigens kan de gemeente zich best bedruipen terwijl er geen sprake hoeft te zijn van nieuwe schulden te maken.

„Als er zich maar één goed gezeten burger in onze gemeente vestigde dan zouden we zoo uit de financieele moeilijkheden vandaan zijn. En weet U wat het droevige is: als men arm is, dan moet men het meest betalen. Wij geven 7 pct. rente voor onze leeningen terwijl andere gemeenten door de mogelijkheid van conversie een veel lageren rentevoet konden bereiken.

Voor samensmelting van Petten en Zijpe voelt de burgemeester weinig en ook de gemeentenaren zullen daar, althans voorloopig, niet bij gebaat zijn. Pas wanneer de eventuele wachtgelden van den burgemeester en de ambtenaren van Petten ophielden, zou de belasting op dezelfde wijze geregeld worden als te Zijpe, wat dan een verlaging zou beteekenen.

„En verwacht U in de toekomst, hetzij door verhooging van het zielenaantal of door andere omstandigheden een opbloei der gemeente en een beteren toestand van haar financiën mogelijk?”

„Ongetwijfeld. Petten's omgeving is rustig en mooi. Door de voortdurende duinbeplanting zal ze jaarlijks aan natuurschoon winnen. Dank zij de prachtige kampeergelegenheden hier, neemt het aantal vreemdelingen 's zomers hoe langer hoe meer toe. En allen, zonder uitzondering, roemen de prachtige duinwandelingen die men hier kan maken. Reeds zijn een paar speciale zomershuisjes gebouwd en ik voorzie dat ze in de toekomst door meerdere worden gevolgd. Waarom zou Petten niet evenals Schoorl en Bergen een oord kunnen worden waar men heen gaat om te genieten van zee en duin en van de rust? Vooral dat laatste is hier in groote mate te genieten en zij, die het eenmaal hebben geproefd, weten het te waardeeren.”

Het enthousiasme waarmee Petten's burgemeester voor z'n gemeente en haar goede hoedanigheden opkwam deed hem als den geboren Pettemer kennen.

Voor hem zou het jammer zijn als door die betrekkelijk kleine schuldenlast de onafhankelijkheid der gemeente moest worden prijsgegeven. Maar toch, dit geval met die stranding heeft ook nog eens de aandacht gevestigd op het belang wat er gelegen is in Petten's bestaan. Naar wien wordt bij dergelijke voorvallen het eerst gevraagd en wie moet maatregelen laten nemen tot het verzekeren van de veiligheid? De burgemeester! Wie was de tolk tusschen den Engelschen schipper en den kapitein van de sleepboot? De burgemeester! En als men die nu eens had moeten zoeken een uur of langer van de plek waar de stranding geschiedde?

En zoo zijn er talrijke andere dingen te noemen waarbij het belang van een zelfstandig Petten in het oog springt. We helpen den burgemeester, wiens foto op de voorpagina staat, wenschen dat z'n gemeente haar zelfstandigheid behoudt en zien met belangstelling in deze materie, de toekomst tegemoet.